

การฝึกอบรมพระนวกะ สำหรับวัดในประเทศไทย Pranavaka training for temples in Thailand

พระมหาอภิชาติ ฌานสุโก (ชัยหา)

นักวิชาการอิสระ

Phramaha Aphichat Chansupo (Chaiha)

Independent Scholar

Corresponding author Email : Chansupo452@hotmail.com

(Received : August 10, 2021 ; Revised : August 20, 2021 ; Accepted : August 25, 2021)

บทคัดย่อ

บทความนี้เป็นการศึกษา การฝึกอบรมพระนวกะ สำหรับวัดในประเทศไทย การฝึกอบรมเป็นวิธีการจัดกิจกรรม เพื่อพัฒนาความรู้ความเข้าใจ ทักษะและเปลี่ยนเจตคติของบุคลากรในแก้ปัญหาของงานที่ทำอยู่ให้บรรลุความสำเร็จตามความต้องการขององค์กรเพื่อยกมาตรฐาน การปฏิบัติงานให้อยู่ในระดับสูงขึ้น และทำให้บุคลากรมีความเจริญก้าวหน้าในงาน การบวชนั้นผู้บวชมีความมุ่งหมายในการศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ประพฤติปฏิบัติตนในพระพุทธศาสนา ทำให้เกิดความเข้าใจถูกต้องในการดำเนินชีวิต และทำให้ตนเองนั้นมีความรู้จากการได้บวชในพระศาสนาในด้านต่างๆ ในขณะเดียวกัน ก็เป็นการทำหน้าที่ของศาสนทายาทไปด้วย เป็นผู้สืบสานพระศาสนาให้คงอยู่สืบต่อมาแม้บางครั้งจะเป็นการบวชตามประเพณีก็ตาม อย่างน้อยก็ทำให้อายุของพระศาสนา สืบต่อมาอย่างยาวนาน

คำสำคัญ : การฝึกอบรม, พระนวกะ, วัดในประเทศไทย

Abstract

This article is a study Training for the Phra Nuea for temples in Thailand Training is a method of organizing activities. To develop knowledge and understanding Skills and attitudes of personnel in solving problems of existing work to achieve success as the organization needs to raise standards. Practice at a higher level and allow the personnel to progress in the work as a monk, the monk aims to study the teachings of the Lord Buddha Behave in Buddhism Resulting in a correct understanding of life and gave himself the knowledge of receiving religious ordination in various fields at the same time It is the duty of religious heirs as well. Is a continuation of the

religion to continue, although sometimes it is ordained according to tradition at least the longevity of the religion of the rice field.

Keywords: Training, Phra Naha, Temples in Thailand

บทนำ

การฝึกอบรมพระนวกะหรือพระใหม่ ถือเป็นการมาบวชในระยะเวลาเพียงสั้นๆ มาศึกษาในพระพุทธศาสนา ต้องรู้จักปฏิบัติในศีล 227 ข้อ บางคนอาจจะมองว่ายาก ทั้งที่จริงแล้วหากรู้จักรักษากาย วาจาให้สุจริต การรักษาศีลก็จะทำได้ไม่ยาก ที่สำคัญการเป็นพระนวกะหรือพระใหม่ ไม่ใช่ว่าจะบวชเพื่อบ้นทนาตราเท่านั้น แต่ต้องได้รับการอบรมศึกษาเล่าเรียนในทางพระพุทธศาสนาด้วย และในการอบรมนี้ก็เพื่อบ่มนิสัยในจริยาของพระสงฆ์ให้ยึดหลักในการปฏิบัติตนในการเป็นพระนวกะหรือพระใหม่ 3 ประการ คือ 1.รู้จักรักษากายและวาจา 2. รู้จักรักษาใจ และควบคุมใจ 3.ต้องเพิ่มพูนความรู้อยู่เสมอ

ดังนั้นเมื่อภิกษุได้ทำกิจของตนคือได้ศึกษาธรรม ได้ประพฤติปฏิบัติธรรม แม้กระทั่งได้บรรลุธรรมแล้ว ก็ยังต้องทำหน้าที่ประโยชน์แก่พระพุทธศาสนา คือ ช่วยกันประกาศพระศาสนาให้แผ่ขยายยิ่งขึ้นไป ในส่วนของการทำหน้าที่ช่วยกันเผยแผ่พระพุทธศาสนาและสืบทอดพระพุทธศาสนานั้น ท่านปัญญานันทะภิกษุ(ปัญญานันทะภิกษุ:2545) ได้กล่าวไว้ว่า “พระอริยสงฆ์เป็นผู้ที่ช่วยสืบศาสนา คือ ช่วยเผยแผ่ศาสนา ลำพังพระพุทธเจ้าพระองค์เดียวนั้น ย่อมไม่สามารถที่จะทำการเผยแผ่ธรรมะให้ไปถึงประชาชนได้อย่างทั่วถึง จึงได้มีสาวกสงฆ์เข้ามา คือผู้มาฟังธรรมแล้วมีความเลื่อมใส บวชในพระพุทธศาสนา เมื่อบวชแล้วก็ตั้งใจปฏิบัติธรรมะ จนกระทั่งบรรลุผล เช่นเป็นพระอรหันต์ แล้วก็ออกไปช่วยสั่งสอนธรรมะ การทำหน้าที่ศาสนาทายาท เพื่อเผยแผ่ธรรมะของพระพุทธเจ้านั้น โดยที่แท้ก็เป็นการนำประโยชน์และความสุขที่แท้จริง คือ ความหลุดพ้นจากทุกข์ ที่ท่านเหล่านั้นได้บรรลุความสุขนั้นด้วยตนเองแล้ว ไปมอบให้ประชาชน ตามที่พระพุทธเจ้าทรงมอบหมายให้ทำ ดังพระพุทธดำรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย แม้พวกเธอก็พ้นแล้วจากบ่วงทั้งปวง ทั้งที่เป็นของทิพย์ ทั้งที่เป็นของมนุษย์ ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอจงจาริกไป เพื่อประโยชน์สุขแก่ชนจำนวนมาก เพื่ออนุเคราะห์ชาวโลก เพื่อประโยชน์เกื้อกูลและความสุขแก่หวยเทพและมนุษย์” ในพระไตรปิฎก จะพบว่า พระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้าได้ทำหน้าที่นี้อย่างเต็มที่ เมื่อท่านได้บรรลุธรรมแล้ว ก็มีได้เสวยวิมุตติสุขนั้นแต่เพียงผู้เดียว ยังทำหน้าที่ประกาศพระศาสนา ได้เดินทางไปในที่ต่างๆ เพื่อประโยชน์สุขของมหาชนผู้รอคอยได้รับฟังพระสัทธรรม เช่น พระอัญญาโกณฑัญญะ ได้กลับไปบ้านเกิดและแสดงธรรมโปรดหมู่ญาติ จนหมู่ญาติเหล่านั้นศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา และได้นำหลานชายเข้ามาบวชในพระพุทธศาสนาอีกด้วย หรือพระสงฆ์สาวกรูปอื่นๆ การทำหน้าที่ได้อย่างดีไม่แพ้กัน เช่น พระอัสสชิ ได้ทำหน้าที่ของพระสงฆ์สาวก ได้ออกเที่ยวบิณฑบาต ตามวัตรของพระภิกษุ ได้พบท่านพระสารีบุตร ในขณะที่ยังเป็นปริพาชกชื่อว่าอุปติสสะ ท่านได้ทำการบิณฑบาตด้วยอาการสงบสำรวม ยังความน่าเลื่อมใสให้เกิดขึ้นแก่อุปติสสะ และได้ฟังธรรมแม้เพียงบทสั้นๆ ท่านก็ได้บรรลุธรรม และได้พาเพื่อนรักของท่านคือ โกลิตปริพาชก พร้อมด้วยบริวารมาบวช

ซึ่งต่อมาภายหลังก็คือ ท่านพระมหาโมคคัลลานะ ซึ่งทั้ง 2 ท่านนี้ ได้เป็นกำลังหลักในการช่วยพระพุทธเจ้าในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้อย่างดียิ่ง ทำให้พระพุทธศาสนาของเราขยายไปได้อย่างรวดเร็ว

นอกจากทำหน้าที่ในการช่วยกันประกาศพระพุทธศาสนาแล้ว พระสงฆ์สาวกก็ยังทำหน้าที่ปกป้องพระพุทธศาสนาด้วย เช่น หากมีผู้มากล่าวหา ว่าร้าย หรือ ดูหมิ่นดูแคลนพระพุทธศาสนา พระสงฆ์สาวกก็ได้ออกมาปกป้อง ชี้แจง แสดงข้อความเป็นจริง ให้แก่ประชาชนได้รับทราบ หรือมีการทำการรักษาพระพุทธศาสนา คำสอนของพระพุทธเจ้าให้บริสุทธิ์ ด้วยการทำสังคายนา เพื่อป้องกันการสูญหาย และเป็นการรวบรวมร้อยเรียงพระธรรมวินัยให้คงอยู่เป็นหมวดหมู่และสืบต่อมายังคนรุ่นหลังให้ได้ศึกษาและเรียนรู้ ซึ่งกาลต่อมาพระพุทธศาสนาก็ได้แผ่ขยายมาสู่ประเทศไทยในดินแดนที่เรียกว่า สุวรรณภูมิแห่งนี้ในครั้งบรรพกาล พระพุทธศาสนาก็ได้เจริญรุ่งเรืองและได้รับการสืบทอดกันเรื่อยมาจากรุ่นสู่รุ่นโดยเหล่าศาสนทายาทคือ พระภิกษุสงฆ์ ความสัมพันธ์ระหว่างพระพุทธศาสนากับผืนแผ่นดินไทยจึงมีมาช้านาน ดังพบเหตุการณ์หลายเหตุการณ์ดังปรากฏพอสังเขปดังนี้ พระองค์ได้เป็นต้นแบบให้กับพระมหากษัตริย์ไทยที่ทรงผนวชเป็นพระภิกษุ ทำให้สมัยต่อๆ มาก็มีพระมหากษัตริย์ไทยออกผนวชด้วย พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตฺโต)(พระธรรมปิฎก:2540) ได้กล่าวไว้ว่า สมัยพระบรมไตรโลกนาถ ทรงเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ได้ทรงผนวช ณ วัดจุฬามณี เมืองพิษณุโลก เป็นเวลา 8 เดือน นอกจากทรงผนวชเองแล้ว ใน พ.ศ. 2027 ยังโปรดให้พระราชโอรสกับพระราชนัดดาผนวชเป็นสามเณรด้วย ข้อนี้สันนิษฐานว่า ประเพณีบวชเรียนของเจ้านายและข้าราชการ ในครั้งนี้มีข้าราชการบวชด้วยถึง 1,000 คนเศษ ในรัชกาลพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ การบวชจึงกลายเป็นประเพณีจนถึงกับว่า ผู้ที่จะเป็นขุนนางต้องเป็นผู้ได้บวชแล้วจึงทรงแต่งตั้ง

บทความนี้จึงได้ศึกษาการฝึกอบรมพระนวกะ สำหรับวัดในประเทศไทย เพื่อให้พระนวกะหรือพระบวชใหม่สามารถนำสิ่งที่เรียนรู้จากการฝึกอบรมไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างลึกซึ้ง เกิดความรู้ในการฝึกกาย วาจา และจิตใจ ให้เข้าใจถึงหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาสืบต่อไป

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม

ความหมายของการฝึกอบรม

วิจิตร อวະกุล กล่าวว่า การฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการเพิ่มพูนความรู้ความชำนาญ และความสามารถของบุคคลหรือที่เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า เป็นการพัฒนาศักยภาพบุคคล หรืออาจกล่าวได้ว่า การฝึกอบรม ก็คือ กระบวนการที่จะส่งเสริมสมรรถภาพบุคคล (พนักงาน หรือข้าราชการ) ให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลโดยตรงไปยังผลงานของสถาบัน สังคม และประชาชน(วิจิตร อวະกุล:2550)

ศักรินทร์ ชนประชา การฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการที่จัดขึ้นอย่างมีระบบ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของบุคคล โดยมุ่งที่จะเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ และเจตคติของบุคคล เพื่อที่จะสามารถปฏิบัติงานได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาและเพิ่มผลผลิต ทำให้เกิดผลสำเร็จตามเป้าหมาย ขององค์กรที่กำหนดไว้(ศักรินทร์ ชนประชา:2550)

สมคิด บางโม กล่าวว่า การฝึกอบรม (Training) หมายถึง กระบวนการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน เฉพาะด้านของบุคคลโดยมุ่งเพิ่มพูนความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) และทัศนคติ (Ability) อันจะนำไปสู่การ ยกมาตรฐานการทำงานให้สูงขึ้น ทำให้บุคคลมีความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน และองค์การบรรลุ เป้าหมายที่กำหนดไว้(สมคิด บางโม:2551)

สุภาพร พิศาลบุตร และยงยุทธ เกษสาคร สรุปความหมายของการฝึกอบรมว่าเป็นกระบวนการที่จะ เพิ่มพูนความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) และทัศนคติ (Capacities) ของบุคคลในสังคมใดสังคมหนึ่งหรือ องค์การใดองค์การหนึ่ง(สุภาพร พิศาลบุตร:2549)

สรุปได้ว่า การฝึกอบรม คือ การเพิ่มพูนความรู้ความชำนาญ และความสามารถของบุคคลหรือที่เรียก อีกอย่างหนึ่งว่า เป็นการพัฒนาบุคคลของการทำกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ โดยมุ่งที่จะเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ และ เจตคติของบุคคล ให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความสำคัญของการฝึกอบรม

รังสรรค์ ประเสริฐศรี การฝึกอบรมเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเพิ่มพูนความรู้และประสิทธิภาพในการ ปฏิบัติงานเพราะเป็นการจัดเตรียมคน ให้มีความรู้ความสามารถ มีประสบการณ์และความชำนาญที่เหมาะสม สำหรับการทำงาน ซึ่งสอดคล้องกับหลักการข้อหนึ่งของการจัดการงานบุคคลที่ว่าใช้คนเหมาะสมกับงาน หรือ put the man in the right job(รังสรรค์ ประเสริฐศรี:2540)

วิจิตร อวะกุล กล่าวว่า การฝึกอบรมเป็นกระบวนการที่ช่วยเพิ่มพูนความถนัด ความรู้ทางธรรมชาติ ทักษะ หรือความชำนาญ ความสามารถของบุคคลให้มีเทคนิควิชาการ ในการทำงาน เพื่อให้บุคลากรเกิดพฤติกรรม ใหม่ หรือเพื่อให้เกิดทักษะในการทำงานอย่างใดอย่างหนึ่ง หรืออีกนัยหนึ่ง การฝึกอบรมหมายถึง การพัฒนาหรือ ฝึกฝนอบรมบุคคลให้เหมาะสมหรือเข้ากับงานหรือการทำงาน(วิจิตร อวะกุล:2537)

พงศ์ หรดาล ได้กล่าวว่า การฝึกอบรมเป็นกิจกรรมการเรียนรู้เฉพาะบุคคลเพื่อที่จะปรับปรุงและ เพิ่มพูนความรู้ (knowledge) ทักษะ (skill) และทัศนคติ (attitude) อันเหมาะสม จนก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลง ในพฤติกรรมและทัศนคติต่อการปฏิบัติงานในหน้าที่ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น(พงศ์ หรดาล:2539)

พัฒนา สุขประเสริฐ ได้กล่าวว่า การฝึกอบรมเป็นกระบวนการที่สำคัญที่จะช่วยพัฒนาหรือฝึกฝน เจ้าหน้าที่หรือบุคลากรใหม่ที่จะเข้าทำงานหรือปฏิบัติงานประจำอยู่แล้วในหน่วยงานให้มีความรู้ความสามารถ ทักษะหรือความชำนาญ ตลอดจนประสบการณ์ให้เหมาะสมกับการทำงาน รวมถึงก่อให้เกิดความรู้สึกรัก เช่น ทัศนคติที่ดีต่อการปฏิบัติงานอันจะส่งผลให้บุคลากรแต่ละคนในหน่วยงานหรือองค์กรมีความสามารถเฉพาะตัวสูงขึ้น มีประสิทธิภาพในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี ทำให้หน่วยงานหรือองค์กรมีประสิทธิภาพที่ดีขึ้น(พัฒนา สุข ประเสริฐ:2541)

สรุปได้ว่า ความสำคัญของการฝึกอบรม คือ ช่วยพัฒนาหรือฝึกฝนถือเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเพิ่มพูนความรู้และประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานเพราะเป็นการจัดเตรียมคน ให้มีความรู้ความสามารถ มีประสบการณ์และความชำนาญต่อการปฏิบัติงานในหน้าที่ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ประเภทของการฝึกอบรม

นงลักษณ์ สีนสีบล ผล กล่าวถึงประเภทของการฝึกอบรมสรุปได้ดังนี้

1. การอบรมปฐมนิเทศ (Orientation) สำหรับผู้ปฏิบัติงานใหม่ มีจุดมุ่งหมายสำคัญ เช่น แนะนำให้รู้จักสถานที่ทำงานใหม่ แนะนำให้รู้จักระเบียบข้อบังคับต่างๆ แนะนำให้รู้จักการจ้องการโดยทั่วไปเกี่ยวกับหน่วยงานต่างๆ สร้างเสริมขวัญในการปฏิบัติงานให้มีความมั่นใจในการปฏิบัติงาน ส่งเสริมปริมาณผลผลิตของงานให้สูงขึ้น สร้างความคุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมขององค์กรนั้นๆ ให้รู้จักคุ้นเคยกับผู้ร่วมงาน

2. การให้ทดลองทำงาน (On The Job Training) หรือการสอนงาน เป็นวิธีที่นิยมกันมาก เพราะได้มีการทำงานจริงๆ ในสถานทำงานจริงๆ ซึ่งหัวหน้าหน่วยงานโดยตรงจะเป็นผู้ทำการฝึก โดยจะอธิบายให้ทราบถึงหลัก และวิธีการทำงานโดยทั่วไป และสาธิตให้ดูพร้อมทั้งอธิบายแนะนำ และให้ผู้รับการฝึกอบรมทดลองปฏิบัติ หากมีข้อบกพร่องก็จะทำการแก้ไข และทดลองทำใหม่ ซ้ำๆ หลายๆ ครั้ง จนแน่ใจว่าสามารถทำได้

3. การฝึกอบรมเพื่อเพิ่มพูนทักษะในการปฏิบัติงาน (Skill Training) คือ การฝึกอบรมเพื่อเพิ่มพูนทักษะเป็นผลมาจากความก้าวหน้าทางวิทยาการ และเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่ก่อให้เกิดทฤษฎีการจัดการใหม่ๆ มีเครื่องจักร เครื่องมือ และวิธีการทำงานใหม่ๆ ซึ่งพนักงานจำเป็นต้องพัฒนาทักษะเพื่อสนองความต้องการขององค์กร

4. การฝึกอบรมระดับหัวหน้างาน (Supervisory Training) การฝึกอบรมประเภทนี้เนื่องจากธุรกิจองค์กรเติบโตขึ้น งานก็ขยายขึ้น และเจ้าหน้าที่ก็ต้องเพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัวความจำเป็นที่ต้องมีหัวหน้างานมีมากขึ้นด้วย

5. การฝึกอบรมระดับการจัดการ (Managerial Training) การฝึกอบรมระดับการจัดการนี้ หมายถึง ผู้จัดการระดับรอง หรือหัวหน้างานที่มีภาระความรับผิดชอบสูงกว่าหัวหน้างานทั่วไป หลักสูตรที่ใช้ในการฝึกอบรมระดับนี้เป็นวิชาเฉพาะเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเกี่ยวกับการบริหาร เช่น วิชาจิตวิทยาการบริหาร ภาวะผู้นำ การวินิจฉัยสั่งการ เป็นต้น

6. การฝึกฝนตนเอง (Self-Training) การฝึกฝนตนเองเป็นปัจจัยสำคัญในยุคปัจจุบันเพราะมีสื่อ มีแหล่งความรู้มากมายที่จะศึกษาฝึกฝนตนเองได้ วิธีการฝึกฝนอบรมด้วยตนเอง เช่น การตั้งใจฝึกตนเองให้ทันกับเหตุการณ์ แลกเปลี่ยนความรู้ แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นแบบกันเอง ศึกษาหาความรู้จากเอกสารวิชาการอื่นๆ ติดตามความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับนโยบาย และโครงการของงานที่เกี่ยวข้อง ติดตามความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับเหตุการณ์ภายในและภายนอกประเทศ ศึกษาจนกระทั่งถึงวิชาที่เกี่ยวข้องกับงาน และความรู้อื่นๆ เข้าร่วม

ประชุมสัมมนาเมื่อมีโอกาส เป็นสมาชิกของสมาคมทางวิชาการ ศึกษาดูงานทั้งในและต่างประเทศ(นงลักษณ์ สีนีผล:2542)

วินัย ดอนโคตรจันทร์ กล่าวถึง การจำแนกประเภทการฝึกอบรมของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ได้เป็น 3 ประเภท คือ

1. การฝึกอบรมก่อนเข้าทำงาน เป็นการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาให้บุคคลมีความรู้ ความสามารถเหมาะสมกับงานที่ปฏิบัติ อันเป็นการเตรียมคนก่อนเข้าทำงาน

2. การฝึกอบรมปฐมนิเทศ เป็นการฝึกอบรมบุคคลที่เข้าทำงานใหม่ในหน่วยงาน เช่น บรรจุใหม่ ย้ายหรือโอนมาปฏิบัติงานใหม่ เพื่อให้ทราบนโยบาย ผู้บริหารเพื่อนร่วมงานและเรื่องราวต่างๆ ไปของหน่วยงาน การปฐมนิเทศอาจรวมถึงการฝึกอบรมก่อนการปฏิบัติงานก็ได้

3. การฝึกอบรมระหว่างการทำงาน เป็นการช่วยปรับปรุง พัฒนาความสามารถในการทำงานบุคลากรในโอกาสที่นำเอาเทคโนโลยีและวิธีการใหม่มาใช้ตลอดทั้งมีการโยกย้ายเลื่อนชั้นและเลื่อนตำแหน่ง(วินัย ดอนโคตรจันทร์:2542)

เข้มทอง แสง (2544) กล่าวถึงประเภทการฝึกอบรมไว้ 4 ประเภท คือ

1. การฝึกอบรมก่อนเข้าทำงาน เป็นการฝึกอบรมเพื่อเตรียมบุคลากรให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างเหมาะสม ซึ่งฝึกอบรมก่อนเข้าทำงาน สามารถดำเนินการโดยหน่วยงานเจ้าสังกัด หรือสถาบันวิชาชีพอื่นๆก็ได้

2. การฝึกอบรมปฐมนิเทศ เป็นการฝึกอบรมบุคคลที่บรรจุใหม่หรือโอนมาปฏิบัติงานใหม่ เพื่อการต้อนรับ แนะนำ ชี้แจงวัตถุประสงค์ เป้าหมายและแนวนงานโครงการให้กับบุคลากรในหน่วยงาน

3. การฝึกอบรมหลังเข้าทำงาน เป็นการฝึกอบรมบุคลากรหลังได้ปฏิบัติงานในองค์กรเรียบร้อยแล้ว เพื่อให้บุคลากรมีความรู้ ทักษะและประสบการณ์เพิ่มขึ้น

4. การฝึกเพื่อเลื่อนตำแหน่งที่สูงขึ้น เป็นการฝึกอบรมที่มุ่งเน้นการเตรียมความพร้อมในการปฏิบัติงานให้กับบุคลากรที่ได้รับเลื่อนตำแหน่ง เป็นการสร้างความมั่นคงให้กับองค์กร ซึ่งฝึกอบรมจะมีสองลักษณะคือ การฝึกอบรมเพื่อประเมินเข้าสู่ตำแหน่งและการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาความรู้ ทักษะประสบการณ์ก่อนเข้ารับตำแหน่งใหม่(เข้มทอง แสง:2544)

สรุปได้ว่า ประเภทของการฝึกอบรม คือ 1.การฝึกอบรมปฐมนิเทศ เป็นการฝึกอบรมบุคคลที่เข้าทำงานใหม่ให้รู้จักองค์กรหรือหน่วยงานต่างๆ ให้ทราบถึง กฎ ระเบียบ หน้าที่ของตนเองและวัฒนธรรมในองค์กร เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการปฏิบัติงาน 2.การฝึกอบรมก่อนทำงาน เป็นการอบรมแนะนำให้บุคลากรใหม่ได้เรียนรู้งานและวิธีการทำงานในหน้าที่ของตนเองก่อนเข้าทำงานเพื่อเตรียมบุคลากรให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างเหมาะสม 3.การฝึกอบรมระหว่างการทำงาน เป็นการฝึกอบรมที่พัฒนาและส่งเสริมความสามารถ ความชำนาญ และการนำความรู้มาใช้ปฏิบัติงาน

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม

อำนวย เดชชัยศรี (2542) สรุปไว้ว่า การฝึกอบรมเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยให้ ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้มีความรู้ความเข้าใจความสามารถและเกิดทักษะจากประสบการณ์ตลอดจน เกิดเจตคติที่ดีและถูกต้องต่อกิจกรรมต่างๆ เป็นการเพิ่มประสิทธิภาพของงานที่มีผลต่อความเจริญ ขององค์การ ตรงตามเป้าหมายของโครงสร้างที่ปรากฏในระบบงานเหล่านั้น

กิตติ พชรวิชัย (2544) กล่าวว่า การฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการจัดกิจกรรมที่ ตรงกับความเป็นจริงของปัญหา เพื่อพัฒนาความรู้ความเข้าใจ ทักษะและเปลี่ยนเจตคติของ บุคลากรและสามารถ ประสพการณ์ทั้งหมดที่ได้รับจากการฝึกอบรมไปใช้แก้ปัญหาของงานที่ทำอยู่ให้บรรลุความสำเร็จตามความต้องการขององค์การ

ยงยุทธ เกษสาคร (2544) กล่าวว่า การฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการอย่างหนึ่งใน การพัฒนาองค์การโดยอาศัยการดำเนินงานอย่างเป็นขั้นตอน มีการวางแผนที่ดีและเป็นการกระทำที่ต่อเนื่อง โดยไม่มีการหยุดยั้ง ซึ่งการกระทำทั้งหมดก็เพื่อความมุ่งหมายในการเพิ่มพูนความรู้และ เพิ่มพูนทักษะรวมถึงการปรับเปลี่ยนเจตคติและพฤติกรรม

จกกลณี ชูติมาเทวินทร์ (2542) กล่าวว่า การฝึกอบรม เป็นการจัดกระบวนการเรียนรู้ เฉพาะอย่างของบุคคลเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมอันเป็นการเพิ่มความสามารถในการทำงานของ คน ทั้งในเรื่องของความรู้ทักษะทัศนคติความชำนาญในการปฏิบัติงาน รวมทั้งความรับผิดชอบ 8 ต่างๆ ที่บุคคลพึงมีต่อหน่วยงาน และสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับผู้ปฏิบัติงานและเพื่อยกมาตรฐาน การปฏิบัติงานให้อยู่ในระดับสูงขึ้น และทำให้บุคลากรมีความเจริญก้าวหน้าในงาน

เพ็ญจันทร์ สังข์แก้ว (2544) กล่าวว่า กระบวนการฝึกอบรม หมายถึง ลำดับการ กระทำซึ่งดำเนินการต่อเนื่องกันไปจนสำเร็จ ณ ระดับหนึ่งและได้แบ่งกระบวนการฝึกอบรมเป็น ขั้นตอนที่สำคัญ 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การพิจารณาความจา เป็นของการฝึกอบรม 2) การวางแผน ฝึกอบรม 3) การดำเนินการฝึกอบรม 4) การประเมินผล การฝึกอบรม

สรุปได้ว่า การฝึกอบรมเป็นวิธีการจัดกิจกรรม เพื่อพัฒนาความรู้ความเข้าใจ ทักษะและเปลี่ยนเจตคติของ บุคลากรในแก้ปัญหาของงานที่ทำอยู่ให้บรรลุความสำเร็จตามความต้องการขององค์การเพื่อยกมาตรฐาน การปฏิบัติงานให้อยู่ในระดับสูงขึ้น และทำให้บุคลากรมีความเจริญก้าวหน้าในงาน

แนวคิดกับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพระนวกะ

ความหมายของพระนวกะ

นวก,นวกะ (นะวะกะ) แปลว่า ผู้ใหม่ (น.) , ผู้อ่อน (ป.) , ใหม่ หรือ อ่อน (ว.) เช่น พระนวกะ, นวกภูมิ

นวกภูมิ (นวะกะภูมิ) น. ชั้นหรือชั้นแห่งผู้ใหม่, ในคณะสงฆ์หมายถึงภิกษุที่มีพรรษาต่ำกว่า 5, ภิกษุจัดเป็น 3 ชั้น ชั้นต้น คือ นวกภูมิ (ชั้นใหม่), ชั้นกลาง คือ มัชฌิมภูมิมีพรรษาดังแต่ 5 ถึง 9, และ ชั้นสูง คือ เถรภูมิ (ชั้นพระเถระ) มีพรรษาดังแต่ 10 ขึ้นไป. (ป.).

นวกะ แปลว่า ผู้ใหม่, ผู้บวชใหม่, พระใหม่ เรียกว่า พระนวกะ

นวกะ พระวินัยใช้หมายถึงภิกษุที่มีพรรษายังไม่ครบ 5

นวกะ เป็นพระที่นับว่ายังเป็นผู้ใหม่คือยังมีพรรษาไม่ครบ 5 จึงยังต้องอยู่ในความปกครองดูแลของพระอุปัชฌาย์ซึ่งพระวินัยเรียกว่ายังต้องถือนิสสัยอยู่

พระนวกะ มีระเบียบว่าจะต้องศึกษาเล่าเรียนพระธรรมวินัยเพื่อรักษาตนทุกรูป สำหรับพระนวกะผู้อยู่จำพรรษาแรก เจ้าอาวาสและเจ้าคณะผู้ปกครองจะจัดการเรียนการสอนให้เป็นพิเศษโดยเฉพาะ ก่อนออกพรรษาจัดให้มีการสอบด้วย เรียกว่า สอบชั้นนวกภูมิ หรือ สอบนวกภูมิ

การบวชกับการทำหน้าที่ศาสนทายาท

การทำหน้าที่ศาสนทายาทนั้น เป็นหน้าที่ของเหล่าพระภิกษุทุกรูปที่ได้มาอุปสมบทในพระพุทธศาสนา ถือเป็นภารกิจอันหนึ่งของแต่ละรูป เพราะพระพุทธศาสนานั้นมีการสืบทอดสืบทอดมาอย่างยาวนานได้นั้นก็ด้วยการทำหน้าที่ของพระภิกษุสงฆ์เหล่านี้ ผู้เป็นศาสนทายาทของพระพุทธศาสนา หากขาดท่านเหล่านี้แล้ว การสืบทอดพระพุทธศาสนาก็คงไม่ดำรงมายาวนานถึงทุกวันนี้ นี่จึงเป็นความสำคัญอย่างยิ่งของการยังคงมีพระภิกษุสงฆ์ในพระพุทธศาสนา ท่านพุทธทาส ภิกขุ(พุทธทาส ภิกขุ:2543) ได้เคยกล่าวไว้ว่า “ศาสนานี้ก็เป็นสังขาร มีเหตุมีปัจจัยปรุงแต่ง ถ้าไม่มีอะไรปรุงแต่งไว้ มันก็สูญหายไป ดับไป จึงต้องมีผู้ที่สืบอายุพระศาสนา คือ ภิกษุผู้บวชจริง เรียนจริง ปฏิบัติจริง ได้ผลจริง สอนจริง นี่คือเหตุปัจจัยของความมีอยู่แห่งพระศาสนาในโลกนี้” ดังนั้นเมื่อภิกษุได้ทำกิจของตนคือได้ศึกษาธรรม ได้ประพฤติปฏิบัติธรรม แม้กระทั่งได้บรรลุธรรมแล้ว ก็ยังต้องทำหน้าที่ประโยชน์แก่พระพุทธศาสนา คือ ช่วยกันประกาศพระศาสนาให้แผ่ขยายยิ่งขึ้นไป ในส่วนของการทำหน้าที่ช่วยกันเผยแผ่พระพุทธศาสนาและสืบทอดพระพุทธศาสนานั้น ท่านปัญญานันทะภิกษุ(ปัญญานันทะ ภิกขุ:2545) ได้กล่าวไว้ว่า “พระอริยสงฆ์เป็นผู้ที่ช่วยสืบศาสนา คือ ช่วยเผยแผ่ศาสนา ลำพังพระพุทธเจ้าพระองค์เดียวนั้น ย่อมไม่สามารถที่จะทำการเผยแผ่ธรรมะให้ไปถึงประชาชนได้อย่างทั่วถึง จึงได้มีสาวกสงฆ์เข้ามา คือผู้มาฟังธรรมแล้วมีความเลื่อมใส บวชในพระพุทธศาสนา เมื่อบวชแล้วก็ได้ตั้งใจปฏิบัติธรรมะ จนกระทั่งบรรลุมรรคผลเช่นเป็นพระอรหันต์แล้วก็ออกไปช่วยสั่งสอนธรรมะ การทำหน้าที่ศาสนทายาท เพื่อเผยแผ่ธรรมะของพระพุทธเจ้านั้น โดยที่แท้ก็เป็น การนำประโยชน์และความสุขที่แท้จริง คือ ความหลุดพ้นจากทุกข์ ที่ท่านเหล่านั้นได้บรรลุความสุขนั้นด้วยตนเองแล้ว ไปมอบให้ประชาชน ตามที่พระพุทธเจ้าทรงมอบหมายให้ทำ ดังพระพุทธดำรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย แม้พวกเธอก็พ้นแล้วจากบ่วงทั้งปวง ทั้งที่เป็นของทิพย์ ทั้งที่เป็นของมนุษย์ ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอจงจาริกไป เพื่อประโยชน์สุขแก่ชนจำนวนมาก เพื่ออนุเคราะห์ชาวโลก เพื่อประโยชน์เกื้อกูลและความสุขแก่ทวยเทพและมนุษย์” ใน

พระไตรปิฎก จะพบว่า พระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้าได้ทำหน้าที่นี้อย่างเต็มที่ เมื่อท่านได้บรรลุธรรมแล้ว ก็ได้เสวยวิมุตติสุขนั้นแต่เพียงผู้เดียว ยังทำหน้าที่ประกาศพระศาสนา ได้เดินทางไปในที่ต่างๆ เพื่อประโยชน์สุขของมหาชนผู้รอคอยได้รับฟังพระสัทธรรม เช่น พระอัญญาโกณฑัญญะ ได้กลับไปบ้านเกิดและแสดงธรรมโปรดหมู่ญาติ จนหมู่ญาติเหล่านั้นศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา และได้นำหลานชายเข้ามาบวชในพระพุทธศาสนาอีกด้วย หรือพระสงฆ์สาวกรูปอื่นๆ การทำหน้าที่ได้อย่างดีไม่แพ้กัน เช่น พระอัสสชิ ได้ทำหน้าที่ของพระสงฆ์สาวก ได้ออกเที่ยวบิณฑบาต ตามวัตรของพระภิกษุ ได้พบท่านพระสารีบุตร ในขณะที่ยังเป็นปริพาชกชื่อว่าอุปติสสะ ท่านได้ทำการบิณฑบาตด้วยอาการสงบสำรวม ยังความน่าเลื่อมใสให้เกิดขึ้นแก่อุปติสสะ และได้ฟังธรรมแม้เพียงบทสั้นๆ ท่านก็ได้บรรลุธรรม และได้พาเพื่อนรักของท่านคือ โกณฑิปริพาชก พร้อมด้วยบริวารมาบวช ซึ่งต่อมาภายหลังก็คือท่านพระมหาโมคคัลลานะ ซึ่งทั้ง 2 ท่านนี้ ได้เป็นกำลังหลักในการช่วยพระพุทธเจ้าในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้อย่างดียิ่ง ทำให้พระพุทธศาสนาของเราขยายไปได้อย่างรวดเร็ว

นอกจากทำหน้าที่ในการช่วยกันประกาศพระพุทธศาสนาแล้ว พระสงฆ์สาวกก็ยังทำหน้าที่ปกป้องพระพุทธศาสนาด้วย เช่น หากมีผู้มากล่าวหา ว่าร้าย หรือ ดูหมิ่นดูแคลนพระพุทธศาสนา พระสงฆ์สาวกก็ได้ออกมาปกป้อง ชี้แจง แสดงข้อความเป็นจริง ให้แก่ประชาชนได้รับทราบ หรือมีการทำการรักษาพระพุทธศาสนา คำสอนของพระพุทธเจ้าให้บริสุทธิ์ ด้วยการทำสังคายนา เพื่อป้องกันการสูญหาย และเป็นการรวบรวมร้อยเรียงพระธรรมวินัยให้คงอยู่เป็นหมวดหมู่และสืบต่อมายังคนรุ่นหลังให้ได้ศึกษาและเรียนรู้ ซึ่งกาลต่อมาพระพุทธศาสนาก็ได้แผ่ขยายมาสู่ประเทศไทยในดินแดนที่เรียกว่า สุวรรณภูมิแห่งนี้ในครั้งบรรพกาล พระพุทธศาสนาก็ได้เจริญรุ่งเรืองและได้รับการสืบทอดกันเรื่อยมาจากรุ่นสู่รุ่นโดยเหล่าศาสนทายาทคือพระภิกษุสงฆ์ ความสัมพันธ์ระหว่างพระพุทธศาสนากับผืนแผ่นดินไทยจึงมีมาช้านาน ดังพบเหตุการณ์หลายเหตุการณ์ดังปรากฏพอสังเขปดังนี้

ราวศตวรรษที่ 18 อาณาจักรสุโขทัยมีความเป็นปึกแผ่น ในสมัยพระเจ้าขุนรามคำแหง พระองค์มีความศรัทธาในพระพุทธศาสนาเป็นอย่างยิ่ง พระองค์ได้สนับสนุนและอุปถัมภ์พระพุทธศาสนาอย่างยิ่ง และได้นำประชาชนในแว่นแคว้นของพระองค์ได้มาประพฤติปฏิบัติในคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าอย่างดียิ่ง ชาวสุโขทัยจึงนับถือพระพุทธศาสนาและมีชีวิตอย่างสงบร่มเย็น ในสมัยพระเจ้ายลิท พระพุทธศาสนารุ่งเรืองยิ่ง ท่านได้ออกผนวช พระองค์ได้รับสรรเสริญจากพระสังฆราชลังกาว่า ทรงเคร่งครัดมาก เป็นกษัตริย์ไทยองค์แรกที่ทรงผนวชขณะครองราชย์ ถือได้ว่า พระองค์ได้เป็นต้นแบบให้กับพระมหากษัตริย์ไทยที่ทรงผนวชเป็นพระภิกษุ ทำให้สมัยต่อๆ มา ก็มีพระมหากษัตริย์ไทยออกผนวชด้วย พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตฺโต)(พระธรรมปิฎก:2540) ได้กล่าวไว้ว่า สมัยพระบรมไตรโลกนาถ ทรงเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ได้ทรงผนวช ณ วัดจุฬามณี เมืองพิษณุโลก เป็นเวลา 8 เดือน นอกจากทรงผนวชเองแล้ว ใน พ.ศ. 2027 ยังโปรดให้พระราชโอรสกับพระราชนัดดาผนวชเป็นสามเณรด้วย ข้อนี้สันนิษฐานว่า ประเพณีบวชเรียนของเจ้านายและข้าราชการ ในครั้งนี้มีข้าราชการบวชด้วยถึง 1,000 คนเศษ ในรัชกาลพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ การบวชจึงกลายเป็นประเพณีจนถึงกับว่า ผู้ที่จะเป็นขุนนางต้องเป็นผู้ได้บวชแล้วจึงทรงแต่งตั้ง

ประเพณีการบวชของเจ้านายเชื้อพระวงศ์ มีสืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน แม้แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 ทรงได้มีพระราชดำรัสปรากฏไว้ว่า “โดยที่พระพุทธศาสนา เป็นศาสนาประจำชาติของเรา ทั้งตามความศรัทธาเชื่อมั่นของข้าพเจ้าเอง ก็เห็นเป็นศาสนาที่ดีศาสนาหนึ่ง เนื่องในบรรดาสัจธรรมคำสั่งสอนอันชอบด้วยเหตุผล จึงเคยคิดอยู่ว่าถ้าโอกาสอำนวย ข้าพเจ้าควรจักได้บวชสักเวลาหนึ่งตามราชประเพณี ซึ่งจักเป็นทางสนองพระเดชพระคุณพระราชบูรพการีตามคตินิยมด้วย” ซึ่งจะเห็นได้ว่า มีการบวชกลายเป็นประเพณีนิยม และวัตถุประสงค์ในการออกบวชนั้นได้เปลี่ยนไปจากสมัยพุทธกาลแล้ว

ส่วนการบวชของบุคคลทั่วไป น่าจะเป็นการบวชตามกุศโลบายของพระมหากษัตริย์ หรือการบวชนั้นๆ อาจมาจากการที่ต้องการเข้ารับราชการ หรือต้องการเข้าไปศึกษาในด้านต่างๆ เพราะในสมัยโบราณนั้น ความรู้ในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น อักษร, การต่อสู้, การแพทย์ ล้วนมีสอนกันในวัด วัดจึงเปรียบเป็นสถานศึกษาของผู้ต้องการความรู้ นอกจากนี้ การบวชในอดีตเป็นช่องทางให้พ้นราชภัยได้ คือเมื่อผู้ที่ทำผิดกฎหมายบ้านเมืองเมื่อได้บวชพระแล้ว ในระหว่างที่ดำรงสมณะเพศอยู่นั้น ทางราชการไม่อาจจับกุม หรือลงโทษได้ การบวชได้เป็นที่นิยมกันมากขึ้น ในสมัยพระนารายณ์มหาราช มีหลักฐานว่า การบวชเรียนได้รับความนิยมมาก ปรากฏว่าในรัชกาลนี้ ผู้บวชได้รับพระราชทานพระบรมราชูปถัมภ์อย่างดี ทำให้คนหลบเลี่ยงราชการบ้านเมืองไปบวชกันมาก ถึงกับต้องมีรับสั่งให้มีการประชุมสงฆ์เพื่อสอบถามรู้พระภิกษุสามเณร ผู้ที่หลบเลี่ยงบวช สอบได้ความชัดว่าไม่มีความรู้ในพระพุทธศาสนา ถูกบังคับให้ลาสิกขาเป็นจำนวนมาก(พระธรรมปิฎก:2550)

การที่พระมหากษัตริย์ทรงส่งเสริมพระพุทธศาสนา ทำให้ประชาชนยิ่งเกิดความศรัทธาในพระพุทธศาสนา และจากความเชื่อที่ว่าบิดามารดาที่ให้บุตรหลานบวชในพระพุทธศาสนาตนเองแม้ไม่ได้บวชก็ได้ชื่อว่าเป็นทายาทพระศาสนา บิดามารดาจึงส่งเสริมให้บุตรชายของตนที่มีอายุครบ 20 ปีบริบูรณ์ได้บวชพระ ส่วนบุตรชายที่อายุยังไม่ครบบวช หากต้องการจะบวชด้วยก็ให้บรรพชาเป็นสามเณร นอกจากบิดามารดามีศรัทธาให้บุตรของตนบวชสืบศาสนาแล้ว ยังอาจมีความมุ่งหมายอย่างอื่น เช่นต้องการให้บุตรได้เล่าเรียนวิชาอ่านเขียน และวิชาการด้านอื่นๆ จากอาจารย์ที่เป็นพระสงฆ์ผู้มีความรอบรู้ด้านต่างๆ เช่น คถาอาคม เพลงอาวุธ เพลงมวย และวิชาแพทย์ ดังนั้นผู้บวชในอดีตนอกจากเป็นผู้มีคุณธรรมสูงแล้ว หากได้ศึกษาวิทยาการมาจากวัดด้วยก็จะเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านต่างๆ เมื่อได้ลาสิกขาออกมาก็สามารถใช้วิชาให้เกิดประโยชน์เลี้ยงตัวได้ เช่น เข้ารับราชการหรือตั้งตนเป็นอาจารย์สอนผู้อื่นต่อไป สังคมไทยในอดีตจึงยกย่องคนที่บวชเรียนแล้วว่า เป็นคนสุก จะทำงานราชการ ก็มีความเจริญรุ่งเรือง หรือจะขอหญิงใดแต่งงาน พ่อแม่ฝ่ายหญิงก็ไม่ขัดข้อง เพราะเชื่อว่าผู้ที่บวชเรียนแล้ว ย่อมเป็นผู้มีศีลธรรม มีใจเมตตากรุณาและมีความเที่ยงธรรม และดูหมิ่นคนที่ไม่ได้บวชว่ายังเป็นคนดิบอยู่ พ่อแม่บางคนไม่ยอมให้ลูกสาวแต่งงานกับคนดิบก็มี ตามธรรมดาชายไทยมักบวชหนเดียวแล้วก็สึกออกมาทำมาหากิน แต่บางรายก็กลับไปบวชอีกเป็นครั้งที่สอง ก็มี(พระมหาปฐวีศักดิ์:2554)

โดยสรุป การบวชนั้นผู้บวชมีความมุ่งหมายในการศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ประพฤติปฏิบัติตนในพระพุทธศาสนา ทำให้เกิดความเข้าใจกฎในการดำเนินชีวิต และทำให้ตนเองนั้นมีความรู้จากการได้

บวชในพระศาสนาในด้านต่างๆ ในขณะเดียวกัน ก็เป็นการทำหน้าที่ของศาสนทายาทไปด้วย เป็นผู้สืบสานพระศาสนาให้คงอยู่สืบต่อมาแม้บางครั้งจะเป็นการบวชตามประเพณีก็ตาม อย่างน้อยก็ทำให้อายุของพระศาสนาสืบต่อมาอย่างยาวนาน

การบริหารจัดการวัดในประเทศไทย

การสร้างวัดมีมาแต่โบราณกาล เมื่อประชาชนมีจิตศรัทธาในพระพุทธศาสนา ได้อพยพไป ตั้งถิ่นฐานอยู่ ณ ที่ใด ก็มักจะสร้างวัดขึ้นแล้วนิมนต์พระสงฆ์ไปพำนักเพื่อบำเพ็ญบุญกุศลประกอบ ศาสนกิจ ตามประเพณีที่ สืบต่อกันมา ในอดีตวัดเป็นสถานที่ที่พุทธศาสนิกชนทั่วไปได้ใช้เป็นสถาน ศึกษาอบรม ให้มีความรู้ในด้านวิชาชีพ ตำรา แพทย์แผนไทย และศิลปกรรมแขนงต่างๆ เป็นสถานที่ ทำบุญบำเพ็ญกุศล เป็นศูนย์กลางการบริหารและการ ปกครอง รวมทั้งเป็นที่พึ่งทางจิตใจของ ประชาชน ดังนั้น วัดจึงเป็นสถานที่ที่สำคัญยิ่งในการสืบทอด พระพุทธศาสนาตลอดมา จึงถือได้ว่า วัดเป็นศูนย์กลางของชุมชนไทยทั้งอดีตและปัจจุบัน ปัจจุบันการสร้างวัด ตั้ง วัดจะต้องดำเนินการให้ ถูกต้องตามขั้นตอนของทางราชการ เมื่อการสร้างวัดตั้งวัดได้เสร็จสิ้น ได้รับพระราชทานวิ สุขคาม สีม่าเป็นวัดที่ถูกต้อง และสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติได้ขึ้นทะเบียนไว้ในทะเบียนวัด ของสำนักงาน พระพุทธศาสนาแห่งชาติแล้ว จึงถือว่าวัดนั้นเป็นวัดโดยสมบูรณ์ โดยเจ้าอาวาสมีหน้าที่ทำนุ บำรุงรักษาวัด จัด กิจการและศาสนสมบัติของวัดให้เป็นไปด้วยดี ในการนี้ต้องดูแลบริหารกิจการ ภายในวัดอย่าง ต่อเนื่อง ทั้งด้าน การปกครอง การศึกษา การปฏิบัติ และอื่นๆ ให้มีความก้าวหน้า ถูกต้อง เป็นระเบียบ เพื่อให้ วัดเป็นศูนย์กลาง การจัดกิจกรรมต่างๆ ของพุทธศาสนิกชนทั่วไป (สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ, 2554) (สำนักงาน พระพุทธศาสนาแห่งชาติ:2554)

บทสรุป

การฝึกอบรม การเพิ่มพูนความรู้ความชำนาญ และความสามารถของบุคคลหรือที่เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า เป็นการพัฒนาศักยภาพของการทำกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ โดยมุ่งที่จะเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ และเจตคติของบุคคล ให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประเภทของการฝึกอบรม คือ 1) การฝึกอบรมปฐมนิเทศ เป็นการ ฝึกอบรมบุคคลที่เข้าทำงานใหม่ให้รู้จักองค์กรหรือหน่วยงานต่างๆ ให้ทราบถึง กฎ ระเบียบ หน้าที่ของตนเองและ วัฒนธรรมในองค์กร เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการปฏิบัติงาน 2) การฝึกอบรมก่อนทำงาน เป็นการอบรมแนะนำให้ บุคลากรใหม่ได้เรียนรู้งานและวิธีการทำงานในหน้าที่ของตนเองก่อนเข้าทำงานเพื่อเตรียมบุคลากรให้สามารถ ปฏิบัติงานได้อย่างเหมาะสม 3) การฝึกอบรมระหว่างการทำงาน เป็นการฝึกอบรมที่พัฒนาและส่งเสริม ความสามารถ ความชำนาญ และการนำความรู้มาใช้ปฏิบัติงาน

การฝึกอบรมเป็นวิธีการจัดกิจกรรม เพื่อพัฒนาความรู้ความเข้าใจ ทักษะและเปลี่ยนเจตคติของ บุคลากรในแก้ปัญหาของงานที่ทำอยู่ให้บรรลุความสำเร็จตามความต้องการขององค์กรเพื่อยกมาตรฐาน การ ปฏิบัติงานให้อยู่ในระดับสูงขึ้น และทำให้บุคลากรมีความเจริญก้าวหน้าในงาน การบวชนั้นผู้บวชมีความมุ่งหมาย ในการศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ประพฤติปฏิบัติตนในพระพุทธศาสนา ทำให้เกิดความเข้าใจถูกใน

การดำเนินชีวิต และทำให้ตนเองนั้นมีความรู้จากการได้บวชในพระศาสนาในด้านต่างๆ ในขณะเดียวกัน ก็เป็นการทำหน้าที่ของศาสนทายาทไปด้วย เป็นผู้สืบสานพระศาสนาให้คงอยู่สืบต่อมาแม้บางครั้งจะเป็นการบวชตามประเพณีก็ตาม อย่างน้อยก็ทำให้อายุของพระศาสนาสืบต่อมาอย่างยาวนาน

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ.(2562). **ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21**, [ออนไลน์].<http://www.moe.go.th/moe/th/news>.
- กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ.(2543). **ความหมายของคำว่าศักยภาพ**.กรุงเทพมหานคร: กรมวิชาการการพิมพ์.
- คุณธรรมของผู้นำตามคำสอนในพระพุทธศาสนา**.(2562). [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <https://sites.google.com/site/thebuddhaonreconciliation>.
- คณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.(2555). **พุทธวิธีการสอน**.กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ทักษะ หมายถึง.(2562). [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <https://www.im2market.com/2017/11/28/4668>.
- ทักษะและเทคนิคการสอน.(2562). [ออนไลน์], แหล่งที่มา: <https://nokyoung22ny.wordpress.com>.
- พสุ เดชะรินทร์.(2562). **ผู้นำตามหลักพระพุทธศาสนา**. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: www1.onab.go.th/index.php?option=com_content&view.
- พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต).(2546). **พุทธวิธีในการสอน**, พิมพ์ครั้งที่ 6.กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิพุทธธรรม.
- ราชบัณฑิตยสถาน.(2551). **พจนานุกรมศัพท์ศึกษาศาสตร์ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2552**. กรุงเทพมหานคร: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- เศียร เสวต.(2532). **ศักยภาพที่ยิ่งใหญ่ของมนุษย์**.กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ชีวิต.
- วีระวัฒน์ ปันนิตมัย.(2544).**การพัฒนาองค์การแห่งการเรียนรู้**, พิมพ์ครั้งที่ 3 .กรุงเทพมหานคร: เอ็กซ์เปอร์เน็ท จำกัด.
- สุกัญญา รัชมีธรรมโชติ.(2548). **แนวทางการพัฒนาศักยภาพมนุษย์ด้วย Competency Based learning**, พิมพ์ครั้งที่ 2.กรุงเทพมหานคร: บริษัท ศิริวัฒนา อินเทอร์เน็ต จำกัด (มหาชน).
- สุทัศน์ สังคะพันธ์(2556) **ทำไมต้องทักษะในศตวรรษที่ 21**, [ออนไลน์].แหล่งที่มา: <http://www.srn2.go.th/attachments/article/145/รวบรวมบทความ.pdf>.
- สมศักดิ์ บุญปู .(2562). **การพัฒนาการศึกษาคนสงฆ์ไทย**. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <https://www.mcu.ac.th/article/detail/14295>.
- Bloom B S.(1956). **Taxonomy of Educational Objectives**, the classification of educational goals – Handbook I : Cognitive Domain. New York: McKay.